

NEOBYČEJNÁ
ZPOVĚĎ
DIANY

Splendidum družstvo

NEOBYČEJNÁ ZPOVĚĎ DIANY

BERNARD CAPES

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

NEOBYČEJNÁ ZPOVĚĎ DIANY

Copyright © Bernard Capes, 1904

Cover © Alfred Cheney Johnston, 1918

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-231-4 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-232-1 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-233-8 (PDF)

Z anglického originálu *The extraordinary confessions of Diana Please* by Bernard Capes, přeložila

Tereza Novotná.

Obsah

ÚNOS
ÚTĚK
DOSTÁVÁM SE DO RUKOU PODIVÍNSKÉHO KAPLANA
ODCHÁZÍM S KAPLANEM
LADY SOPHIA
V KLÁŠTEŘE WELLCOT
SETKÁVÁM SE S PANEM NOELEM DE CRESPIGNY
DE CRESPIGNY MĚ MALUJE
OKOUZLÍM PŘÍŠERU
DODÁM PORTRÉTU POSLEDNÍ DOTEK
ZRADA A ÚNOS
V PEKLE
JSEM ZACHRÁNĚNA SVÝM MONSTREM
STÁVÁM SE VĚZNĚM "RUPERTOVY POŠETILOSTI"
UKONČILA JSEM JEDNO BLÁZNOVSTVÍ
NOVÉ ÚTOČIŠTĚ
ZAČÍNÁM DALŠÍ BLÁZNOVSTVÍ
JSEM SLUŽEBNÁ MARIAN
UKONČILA JSEM POŠETILOST ČÍSLO DVĚ
MOJE PROMĚNA
NARAZILA JSEM NA STAROU PŘÍTELKYNI
MUSÍM ODEJÍT
NACHÁZÍM PŘÍTELE V NOUZI
ZRADILA MĚ MOJE NEJLEPŠÍ PŘÍTELKYNĚ
OBNOVUJI STAROU ZNÁMOST
VÍM, JAK ČEKAT
VRACÍM SE DO NEAPOLE
STÁLE UMÍM ČEKAT

MOJE POLITIKA JE OPRÁVNĚNÁ
ZNÁM SVÉ VLASTNÍ SRDCE

ÚNOS

Ráno se mě maminka znovu vyptávala na moje dobrodružství. Měla velmi mdlé oči a byla nervózní, což mě uráželo, protože to, že se zdála být nemocná na těle nebo v duševní nepohodě, vypadalo, jako by to bylo z mé viny. Měla se přece těšit z mé radosti, ať už to bylo špatné nebo sobecké. Byla jsem bezpochyby bezohledná; ale řekni mi, moje drahá přítelkyně, je na druhou stranu ohleduplné, když se neustále oháníš zdravím a spokojeností? Není snad člověk jediným živočichem, jemuž je právem dovoleno působit svým bližním starosti díky jeho nemoci, zatímco v živočišné říši je nemocný “vyhnán nebo zabit”? Tím je nepochybně zajištěno, aby se nemoc nepřenášela. Být přitahován sladkým a zdravým a odpuzován nemocí, to je sobectví? Není-li tomu tak, pak jsem spokojena s tím, že mě všichni ostatní nepochopí, dokud nebesa uznají skutečnou lásku k lidstvu, která mě inspiruje k tomu, abych si zajistila její neposkvrněný obraz v sobě. Ve zdraví musí být božská ctnost, když vidíme, jak je nemoc dědičkou hříchu. Není tedy soucítění s depresí schvalováním zla?

Odpověď přenechám hlubším moralistům, než jsem já, a spokojím se s tím, že připustím, že neštěstí, které mě nyní postihlo, je přímým důsledkem mé špatnosti.

„Tatínek,“ řekla jsem a pohodila hlavou, „mě dal krásnému vévodovi a ten si mě vzal do zástavy z lásky, kterou k němu tatínek chová. Myslíš, že si pro mě přijde, maminko? Budu ráda, že budu patřit někomu, koho nebolí hlava, kdykoli svítí slunce.“

Docela zbělela a zavalila mě přívalem francouzských invektiv.

„Nerozumím těm tvrdým slovům,“ řekla jsem. „To se tak modlí v les Madelonnettes?“

Moje narážka ji úplně zaskočila. Chvíli na mě mlčky zírala a pak náhle vykřikla: „Bůh ti odpusť, Diano, i tomu odpornému stvoření, které tě k tomu navedlo, i tvému otci, kterého jdu okamžitě požádat, aby tě již nenavštěvoval!“

A odešla, čímž mě nevědomky odkázala mému osudu; a už jsem ji nikdy nespatriila, nechť jí nebesa odpustí!

Byla jsem trochu vyděšená, ačkoli stále vzdorovitá; potloukala jsem se po domě a zpívala si svým tichým hláskem, který, ačkoli nikdy nebyl “slavičí”, byl vždycky přitažlivý, jak se říká.

Nakonec jsem si vzpomněla na svůj vesmírný kámen a napadlo mě, že bych pro něj mohla najít pouzdro. Byla jsem v domě sama, protože naše jediná služebná šla na trh a vychovatelka ještě nedorazila. Vyšla jsem nahoru, prohrabala se v matčiných skříních a po chvíli jsem našla malou stříbrnou krabičku, do které se kámen krásně hodil. Pak jsem si šla sednout do naší malé předzahrádky s výhledem na silnici vedoucí k údolí a tam jsem se houpala a rozjímalala mezi květinami v povznesené náladě. Doufala jsem, že si pro mě otec zase přijede; čekala jsem, že to udělá, a tak jsem s úsměvem a zasněně otevřela krabičku s vesmírným kamenem a přičichla si k němu. Za okamžik mě opustil veškerý smysl pro okolí

a nebe, květiny a šedivé nížiny se mi smísily v úchvatné neskutečnosti.

Přišla jsem k sobě a hrůzou se otrásla. Zdálo se mi, že je noc a že se dusím v peřinách. Odhodila jsem něco z obličeje, uviděla denní světlo a nesouvisle vykřikla.

Vzápětí trhavý pohyb ustal a strašná maska se na mě podívala z výšky. Byla tlustá a špinavá, šikmo přes čelo jí vedl šátek, v kontrastu s tím překvapivě bílý.

„Schovej se, holoubku!“ řeklo to chraptivě a krátce. Při prvním zvuku jeho hlasu mě však zaplavila vlna hrůzy. Byl to mým otcem poražený chlap z mého včerejšího nočního dobrodružství a odvážel mě v zajetí v nějakém malém vozíku. Každopádně ho pokoušení přivedlo k tomu, že mě poznal, jak tam ležím, bezvládná a nechráněná, na zahradě, a poháněn vztekem a touhou se pomstít, využil příležitosti a unesl mě.

Přehodil své tlusté nohy přes prkno na sezení a zvedl mě zprostřed prázdných pytlů, kde mě ukryl. Byli jsme v houští malého lesíka a poněk tiše běžel po trávě u trati. Pocit izolace a hrůza z tohoto překvapivého probuzení ze šťastných snů ve mně vyvolávaly zoufalství, které se blížilo šílenství. Křičela jsem, vztekala se a bojovala. Muž, který se mému boji bránil, měl jen dvě ruce, ale jejich velká přesvědčovací síla, nevábný zjev, byl smrtelnější než jakékoli násilí. Běda, jak hvězdu, která včera večer ozářila nebe, dnes můžeš najít spadlou do bláta, moje drahá přítelkyně!

Když jsem se utišila, postavil si mě mezi kolena a dvakrát mě schválně plácl po tváři z obou stran – ne tvrdě, ale majetnicky.

„Ránu za ránu,“ řekl a trochu si zvedl obvaz z oka. Bylo příšerně oteklé a odbarvené.

„Uměl zacházet se svými svaly. Vidíš to, co mi udělal tvůj drahý otec? Teď je řada na mně.“

„Co se mnou uděláš?“ vzlykla jsem.

„Udělám z tebe svého pohůnka,“ odpověděl pohotově a s odporným úšklebkem. „Jsi moje satisfakce. Ty moje malé zlatíčko. Ještě, že jsi holka,“ zasyčel a podíval se na mě jako na dravou šelmu.

„Hni se!“ náhle se polekal, „zalez zpátky a běda jestli začneš řvát!“

Snad ho vyděsil nějaký vzdálený zvuk. Nacpal mě do mé původní polohy, a když mě znovu přikryl pytlí, otočil se a zamlaskal na poníka. Ležela jsem v polomdlobách, sotva jsem se odvážila dýchat, tak dokonale se tomu netvorovi podařilo si mě podmanit. Neustále, ale tiše jsem plakala a hodinu za hodinou slyšela, jak mi pod uchem drkotají kola, až ve mně zvuk a fyzické vyčerpání vyvolaly jakési blouznění. Po celou tu dobu mě snad ani nenapadla naděje na pronásledování a záchranu. Napadlo to snad Proserpinu, když už jednou pocítila nelidskost svého únosce?

Teď však najednou úzkost začala být nesnesitelná. Musím se pohnout, nebo zemřít. A v tu chvíli jsem si uvědomila, že svůj talisman stále křečovitě svírám ve své malé pěsti.

Smrt by mi jistě nikdy nenabídla sladší vysvobození. Velmi jemně jsem kámen zvedla a našla zapomnění. Mohla jsem se pokusit použít ho na svého nepřítele a uniknout, ale bohužel, nezkušená dětská mysl se k takovému činu nedokázala odhodlat.

Celý den jsme jeli, jak jsem si uvědomovala v přestávkách mého bdění, po nefrekventovaných cestách, trmáceli jsme se, potloukali se, někdy jsme na osamělých místech zastavili, abychom poníka nechali odpočinout. Morální sílu, kterou můj pán (jak ho teď musím

nazývat) vynaložil na to, aby se vyhýbal hospodám u cesty, je nejpřesvědčivějším důkazem jeho vytrvalosti.

Nakonec se na mě, ležící v beznadějně apatii, snesla hustší tma a noc a spánek rozprostřely svůj rubáš nad mým trápením.

Probudil mě hrubý pohyb a zvuk hlasů. Můj pán mě nesl do malé špatně osvětlené chaloupky, která stála osaměle na okraji pospolitosti. Ostře a zářivě se v dusné noci v nevelké vzdálenosti třpytily první lampy města.

Odnesli mě do malé místnosti, kde na rozviklaném stole leželo cosi přikrytého látkou. Můj pán mě položil na zem a ustoupil, aby si mě prohlédl. K tomuto zkoumání se připojil další muž, bezvýrazný chlap jako on, ale vyzáblý a se shrbenými rameny.

„Dobře,“ řekl nakonec ten druhý, „budou sedět dobře, ale k čertu s tou výměnou!“

Odmlčel se, aby si pronikavě odkašlal, a pak pokračoval...

„Jestli myslíš obchod, tak jsem pro půl býka, a to je moje poslední slovo. Ale ho spal, Johnny! Nebudu s ním riskovat.“

Můj pán zvažněl.

„Možná máš pravdu,“ řekl.

Sotva ta slova vypustil z úst, druhý strhl ubrus ze stolu. A pod ním leželo mrtvé ztuhlé tělo malého chlapce. Rukama se držel za hrud', jako by nemohl dýchat, a jeho obnažené oční bulvy a zuby byly bílé jako porcelán.

Nedokázala jsem vykřiknout ani udělat nic jiného, než jen zděšeně zírat, zatímco ten holohlavý muž s jistou dávkou přesvědčivosti začal svlékat malé tělíčko z kabátu, vesty a kalhot – z všech jeho ubohých hadrů. Pak jsem v nevolnosti, která se nedala

popsat slovy, pochopila. Měla jsem být donucena si vyměnit své šaty za toto odporné roucho.

„Pojď, Georgy,“ pobídl zesnulého jeho pán. „Nebyl bys přece tak hloupý, abys odepřel svůj oděv dámě, a ona ti prokazuje čest, že tvé šaty přijme.“

Jemně převaloval mrtvé tělo při svlékání ze strany na stranu, tak přemlouvavě důrazně a záměrně, že ho někdo, kdo k němu v tu chvíli vtrhl, zcela zaskočil.

Byla to bídně oděná žena s pryskyřičnými skvrnami v hladové tváři a malým černým knírkem nad bezzubými ústy – zvláštní kontrast!

„Tak on je mrtvý, ty pse!“ vykřikla a zdálo se, že se těmi slovy baví, „a ty jsi ho utrápil k smrti, ať tě Bůh zavrhne!“

Sehnutý muž odskočil jako sup od těla, poskakoval a uhýbal, aby ho udržel mezi sebou a ženou.

„Vzal jsem to na sebe!“ vykřikl, odkašlal si a promnul si praskající klouby, „nesmíš ječet jako hloupá ženská. Neudělal jsem víc než svou povinnost, jak mě Pánbůh slyší!“

„Oba nás ten nahoře zavrhne,“ řekla žena. „Tak mluv! Co se stalo?“

„Zasekl se tam dole v komíně,“ řekl holohlavec. „Nedalo se nic dělat. Byl jsem nucen ho vykouřit, ale měl tak přeplněné plíce, že ho nešlo uvolnit, dokud nepraskly a nepustily ho dolů. Byl to dobrý chlapec a měl pro mě velkou cenu.“

„To je pravda,“ dodal můj pán. „Člověk, i kdyby byl chřipkař, si přece neusekne nos, aby si rozbil hubu, paní.“

Neodpověděla a upřeně hleděla na mrtvolu.

„Byl to můj sedmý syn,“ řekla. „Neplakal, když jste přišli a odvedli mi ho – žlutovlasý ďábel. Plakal snad pro svou maminku, když se tam ve tmě dusil?“

„Ne,“ řekl muž, „byl to nešťastný syn!“

S děsivým gestem rozhodila ruce.

„Já bych na tvém místě si raději podrízla hrdlo, než ho tam nechala tak bídne zemřít. Co jsi s ním pak dělal?“

Holohlavec zaváhal, ale můj pán si od něj vzal slovo.

„Jde o ten úlovek, paní.“ (Trhl palcem přes rameno na mě, kde jsem stála v pozadí ochromená hrůzou.) „Půl býka, nebo nic, a vy a on se podělíte.“

Žena dala ruce v bok.

„Vskutku ani jsem si ji nevšimla! A kde se tu vzala?“

„To je můj vlastní mrňous,“ řekl můj pán, vzrušený a trucovitý zároveň.

„Nezaplatím za ni ani píd', i kdybych měl kvůli tomu umřít.“

Stáli proti sobě napříč tělem jako kocouři, když můj pán odtáhl svého přítele stranou a zašeptal mu něco do ucha.

Pak čekal s úsměvem, zatímco ten druhý přinesl ze skříně černou láhev. Žena se při pohledu na ni viditelně uvolnila. Její majitel ji odšpuntoval, přiložil k ústům, žbluňkl a mlaskl černými rty.

„Dohoda platí!“ zvolal můj pán, popadl láhev a s vděčným úsměvem ji podal ženě.

Byl to psychologický moment, který rozvázal a sladil jejich jazyky. Začali být důvěrní a vlídní. Vzápětí se žena, zdvořile pověřená provést mou proměnu, s ďábelsky drzým pohledem přehoupla ke mně a začala ze mě hrubě strhávat šaty.

„Zatraceně!“ řekla s takovým žárem a prudkou nenávisti, že mi v hrdle uschly samotné vzlyky. „Vstávej, ty malá mrcho! Co to sakra je? Proč řveš? Pro mého Georgyho budeme brečet, až ten černý kouř dodělá svou milost.“

Nikdy nepochybovala o významu mé přítomnosti v tom odporném doupěti, ale moje krása, kultivovanost a bezmocnost byly jen tolikerym jazýčkem na vahách její nesmiřitelnosti. Její prsty byly jako hrábě v mém něžném těle. Myslím, že by mě roztrhala zuby, kdyby jí nějaké zbyly. A já jsem se pod jejíma rukama mohla jen krčit a třást, vyděšená, když ze mě vymáčkla byť jen vzdech.

Když mě svlékla, popadla tupý nůž a odřízla mi všechny zlaté vlasy u hlavy, což byl strašný zážitek. Po tvářích mi tiše stékaly slzy. Mohly pohnout i vlčím srdcem.

„Tak!“ řekla, když skončila, „hod' nám ty šaty!“ A když je dostala, vydrhla mi obličej špinavými cáry, než mě do nich oblékla.

Snad jsem doufala, dokud jsem se takto beznadějně neproměnila, a pak jsem hned přestala doufat. *Lasciate ogni speranza, voi ch' entrate* (zanechte veškeré naděje, vy, kteří sem vstupujete) – byla jsem uvržena za mříže; měla jsem na sobě d'áblovu livrej. Ó, moje drahá přítelkyně! Lituj tu ubohou malou Proserpinu, která byla odvedena ze svého domova.

ÚTĚK

Máš odvalu pokračovat ve psaní, moje drahá přítelkyně? Moje muka byly kruté, ale naštěstí krátké. Utěšuj se myšlenkou na zářivého motýla, který se vynoří z této smutné kukly.

Můj pán byl potulný vymetač komínů. Běhal od města k vesnici a od vesnice k městu a na svém malém vozíku mě vozil stále s sebou. Zpočátku jsem divoce plakala, horečně plánovala útěk a měla záchvaty mrzuté vzpoury, ale to všechno ze mě jeho tlustá černá ruka brzy vymámila bitím. Pak, jak se za mnou minulost zahalovala do stále hustších mraků tmy, jsem se postupně smířila se svým osudem, a dokonce... Věřila bys tomu? Jsem se začala těšit z různých dobrodružství.

Zvykla jsem si na jeho proměnlivé nálady, jeho nezodpovědnost a zmíněná malá dobrodružství, která měla vždy za cíl naši tělesnou útěchu. Kradli jsme v sadech, občas vytáhli z rybníka tučné kachňátko, v noci vykrádali úly a odnášeli si kapající med, abychom vše snědli pod vyhrátými skalami za svitu měsíce. A na špatné zacházení jsem si mohla stěžovat jen málo, kromě případů, kdy jsem byla zuřivá a neposlušná. Alkohol ho k mému štěstí činil blazeovaně bezmocným, hodně masa otcovsky vlídným, ba poetickým.

Žargon jsem se naučila snadněji než praxi svého odporného řemesla. Můj první úkol byl ohavný zážitek – výstup do pekla, který převrátil veškeré moje myšlení a náboženské cítění. Byl diplomatický, aby mě takříkajíc podrobil prvním zkouškám na rozpadlé faře, která se připravovala na nového nájemníka. Jednoduše mi vrazil do ruky železnou škrabku a s nejstručnějšími pokyny mě vynesl nahoru. Pochopitelně jsem se tomuto úkolu bránila, ale on bez milosti zapálil starou hadru a přiložil mi ji na holé kotníky. Bolest mě donutila křičet a svíjet se, s čímž počítal.

A tak jsem vlezla do komínu. Nedobrovolně jsem se přistihla, že stoupám po dýmu, jako když se v rukávu pohybuje zrnko ječmene. Sama ta lehkost mě přiměla vzbouřit se a zastavit se. Vzápětí se dole zvedl žár, plápolající na konci louče, aby mě pobídl. Zběsile a vzlykavě jsem ucítila jeho horkost a bojovala jsem dál. Saze, jimiž byl komín zadušen, na mě začaly padat, napůl mě dusily a plnily mi kapsy. Pak mi sebezáchova, ta velká matka, připomněla mé pokyny. Vzhlédla jsem a uviděla vzdálené světelné oko značící svobodu, a začal jsem se zoufale škrábat, abych si k němu uvolnila cestu, a vždycky jsem nechala propadnou saze mezi kolena, než jsem se zvedla, abych pokračovala v lezení dál. Oko svobody se zvětšovalo a s ním rostl úsvit nového podivného nadšení. Vzněsla jsem se k němu jako včela k úlu, jak si můj pán spočítal. Tihle ďáblové uměli navnadit oběti na své háčky.

Najednou byly zdolány poslední metry, vynořila jsem se a uviděla pod sebou krásnou vyhlídku na vesnici plnou stromů a usedlostí.

Seděla jsem tam a plakala? Naopak, byl jsem rozzářená a nadšená. Vysvětlí si to, moje drahá přítelkyně, jak chceš. Víš přece,

že je lepší, když nám tleská ďábel, než když nám netleská vůbec nikdo. Přísahám ti, že jsem v tu chvíli netoužila po ničem jiném než po obdivné chvále svého pána. Udýchaná jsem se sklonila a z komína zakřičela, jak mi přikázal: „Jsem nahoře!“

Vrátil se mi v ozvěnu jeho hořký smích se vzdáleným souhlasem a pokynem k sestupu. V tu chvíli však kupodivu přišla hrůza. Nedokázala jsem se vrátit do díry pekelné, do tmy tmoucí, z níž jsem vystoupala k nebi. Kolena se pode mnou třásla. Seděla jsem, plakala a třásla se, zatímco můj pán křičel do komína nadávky, abych konečně slezla dolů, že nemá v úmyslu tam tak dlouho trčet.

Nakonec jsem si vzpomněla na svůj vesmírný kámen. Byl v kapse mých kalhot, bezpečně uložený ve stříbrném pouzdře, které jsem ke své radosti po pádu do vozu znovu našla ležet mezi pytlí se sazemi. Vytáhla jsem ho, pevně ho sevřela v ruce a čichala, ale nijak energicky.

Probudila jsem se a zjistila, že sedím na ohništi a bláhově se usmívám do vyděšené tváře svého pána. Vzpamatoval se v okamžiku, kdy jsem se vzpamatovala já, a byl z něj opět ten nesmiřitelný fanatik.

„Proč, ty huso, ses takhle odvázala a myslíš si, že mě budeš takhle zdržovat! Já ti vyrvu z hlavy, ty tvoje hloupé nápady!“

Vytáhl mě na nohy se zdviženou rukou připravenou k úderu, ale pak si to rozmyslel a dal mi ještě jednu šanci. Musela jsem zdolávat komín za komínem, dokud jsem se, vyčerpaná a se zlomeným srdcem, nevzpírala jeho krajnímu přesvědčování a on musel alespoň s několika slovy pochvaly odložit dokončení své práce.

Tak začala bída mého nového života a naštěstí skončila v době, která nepřekročila mou únosnost.

V této fázi, po té první, už se nekonaly žádná dobrodružství, ale jen stupňované utrpení. Jestli můj pán někdy pomýšlel na to, že by z mé práce vytráskal kapitál, brzy se této myšlenky vzdal jako neproveditelné a veškeré své přesvědčování věnoval tomu, aby mě podle nelidských metod své třídy donutil k jiné činnosti s lepším ziskem.

Jednou jsem se v komíně pevně zasekla v jednom z těch ucpaných "vtahovacích ohybů", které se staly osudnými mému předchůdci. Nemohla jsem se ani pohnout a v mém zápase mi malá zkřížená železná vzpěra, upevněná v komíně, přitlačila na hrud' tak, že se mi téměř zastavilo srdce. Byla jsem ve strašlivém stavu hrůzy a utrpení a uprostřed toho zapálil na ohništi vlhkou slámu, aby mě udusil. Výpary mě zbavily smyslů, a tak, snad srovnaly odpor mých plic, a osvobodily mě. Ale ještě několik dní poté jsem byla v jakémsi vědomém deliriu.

Někdy, tam, kde se mu nepodařilo vyjednat s hospodyni lepší placení za službu, na mě při práci zakřičel: "Šťouchni do leva!" Což v žargonu metaře komínů znamenalo: 'Nech tu práci nedokončenou, abych naštvál tu starou couru!' A pak jsem se hned spustila dolů. Někdy, když se do jedné šachty sbíhaly dva komíny, jsem sešla do špatné místnosti, což způsobilo zděšení mezi jejími obyvateli. Ale přes to všechno ve mně myšlenka na útěk velmi brzy vyprchala, špinavá od sazí v područí mého únosce jsem ztratila jakýkoli smysl pro vlastní identitu.

A tak jsem se jednoho dne, asi devět měsíců po svém únosu, ocitla se svým pánem ve čtvrti Streatham, což je malé venkovské

předměstí Londýna, které bylo spolu s dalšími přilehlými vesnicemi vymaněno z hustých lesů a cikánských obydlí v této části země. Už několik dní jsme se pohybovali, jak bylo naším zvykem, neuspěchaně, v atmosféře nabitě zvláštním nervovým vzrušením. Ženy v domácnosti, které se vyhýbaly kontaktu s námi jako s možnými kompromitujícími vyslanci zlých lidí, mizely ve svých chalupách, jakmile jsme se přiblížili; hostinské, seskupené u výčepních dveří, bylo vidět, jak se dívají směrem k městu, dokud je tma, šlapající po dlouhých bílých cestách, nezahnala dovnitř s nepřiměřenými obavami z blížících se dvou špinavců. Pak se noční obzor zaleskl plápolajícími lampami a my jsme se dozvěděli, že Londýn je v rukou městské lůzy.

Jeho ničivá smršť se šířila jako nekontrolovaná inkoustová skvrna a my jsme se jí vydali vstříc, při čemž jsme se ocitli na okraji toho nepořádku. Protestantský Dulwich vyslal svůj kontingent na pomoc parlamentu s peticí proti legalizaci ubohých obtěžovaných katolíků a získal povolení k tomu, jak se rozhodl uvažovat, k protiřímskému tažení. A za to, ať už právem, nebo neprávem, mu přinejmenším já vděčím.

Jednoho odpoledne jsme se táhli po jistém rytířském kopci či cestě, která obcházela úsek obyčejné obce, když jsme narazili na velký hostinec zvaný The Horns, kde se shromáždil značný zástup lidí, všichni v modrých oblecích, bzučelo to tam jako v úle, který se chystá rojit. Nejčastěji se v ústech tohoto davu ozývalo slovo papež, což jsme zprvu považovali za hlavu katolické církve, ale brzy jsme pochopili, že jde o jméno mladého jezuita, který nedávno přišel jako kaplan do jedné katolické rodiny v okolí. Takové drzé znevažování trestních zákonů se nesmělo tolerovat, a tak se loajální protestantští

měšťané z Dulwiche chystali, bez jakékoli úcty k rodině, svrhnout její náhrobky a pověsit jejího kaplana za strašáka všem propagandistům, kteří by se odvážili od Svatého stolce na náš ostrov. A zde se shromáždili, aby se zorganizovali a vydali se na cestu. My, abychom toho všeho byli svědky, jsme je doprovázeli, předvídajíce jisté vyhlídky v křížové výpravě.

Šli jsme v docela kompaktním houfu, za velkého vytí, kterým se všichni snažili navzájem povzbuzovat k odvaze, přešli jsme Croksted Lane a rozlehlou divokou vřesovinu, která se rozprostírala směrem k hustým lesům zvaným Northwood, jež vyplňují celé to mělké údolí od Sydenham Wells na severu až po Penge Common na jihu. Když jsme se dostali ke stromům a vstoupili na širokou, elegantní mýtinu uprostřed nich, kde se lesy za sebou rozkládaly a půda se k nám svažovala v terasách, na té nejvyšší jsme spatřili stát dům, velký slunný blok z cihel a kamene, nyní však zavřený a zřejmě bez života.

Dav zprvu klepal na dveře s rozvahou, kterou mu dodávala jeho noblesnost, ale když nevyvolal žádnou odezvu, začal se ozývat stále hlasitěji. Přesto se domnívám, že by se horlivost davu nakonec promarnila na této nepružné překážce, kdyby můj pán s několika znechucenými projevy opovržení nevystoupil do popředí a nevydráždil ho k násilí, které bylo o to krutější, že se až zastyděl. Pod jeho pobídkou tedy začaly desky praskat, když vtom se za okamžik rozletěly závory a v otvoru stál malý zlověstný chlapík v šedém, který se nás příkře a ironicky zeptal, co tu děláme.

Všichni kromě mého pána před ním ustoupili, a jen ženy z dálky vydávaly ze svých hrdel přerývané výkřiky.

Malý mužík nakrčil svůj malý nos. Ukázalo se, že to není nikdo jiný než skotský správce usedlosti, který se pevně držel svého postu, ale byl ostříhaný a zbarvený jako ocel.

„Znovu se ptám, co tady děláte? Ale dobře vám všem radím, vraťte se zpátky do svých domovů.“

Můj pán začal na něho chrlit spoustu nadávek.

„Chceme toho Papeže!“ zařval nakonec. „Přiveď nás k černému ďáblu.“

„Až po vás, pane,“ odpověděl zdvořile druhý.

Můj pán, tvářící se příšerně ošklivě, svůj požadavek zopakoval.

„No,“ řekl správce, „když vás tak vidím, zřejmě máte zájem u nás vymetat komín!“

Sotva z něj ta slova vypadla, můj pán ho srazil k zemi a vrazil do domu. Správce se trochu zachvěl jako napnutý drát a zůstal bezvládně ležet, z nosu mu tekla červeň.

Moje drahá přítelkyně! Viděla jsi někdy, jak psí smečka vrčela opodál, vyděšená a rozrušená u psího zápasu, a za okamžik se zbaběle vrhla na přemoženého? Tak po správcově těle šlapala tahle sebranka a bezohledně si počínala, aniž by si uvědomovala vlastní odpovědnost. Našli si šampióna, který z nich sejmul břemeno obav z tohoto, co by se mohlo stát.

Nebylo jim však souzeno objevit hledaného muže. Zdálo se, že jezuita uprchl i se zbytkem rodiny, a tak se museli spokojit se zničením soukromé kaple, kde se v domácnosti obvykle konaly obřady.

Nyní mě můj pán, který se dychtivě hnal za kořistí, nechal bez dozoru a napospas; náhle jsem se ocitla docela sama v komoře se zavěšenými hábity, kde byl krb s otevřeným zděným ohništěm, bez